



FEDERAȚIA ROMÂNĂ TURISM – ALPINISM
COMISIA CENTRALĂ DE SPEOLOGIE SPORTIVĂ

BULETIN INFORMATIV

2

FEDERATIA ROMANA DE TURISM-ALPINISM

COMISIA CENTRALA DE SPEOLOGIE SPORTIVA

BULETIN INFORMATIV

C.N.E.F.S.

1978

PESTERA LAZULUI

fiz. Aldica Gheorghe

geolog Ponta George

Cercul de speologie "Focul Viu" B.T.T.

Peștera Lazului este situată în versantul drept al văii Motru-Sec, la cca 20 m de drumul forestier (km 4,2), care străbate valea.

O descriere a peșterii a fost făcută de Chappuis, P.D. și Jannel (1951). Prima cartare este efectuată de Decu V. și Bleahu M. (1957-1962) care o publică în volumul "Recherches sur les grottes du Banat et d'Olténie" (1967) 1. La această dată lungimea totală a peșterii era considerată de 2200 m. În decembrie 1975, cercul de speologie "Focul Viu" reia explorarea peșterii, descoperind noi galerii, forțând punctele dificile la nivelul galeriilor cunoscute și escaladând pereții acestora. În colaborare cu cercul de speologie "Nymphargus" al Universității din Praga, cartarea peșterii este defenitivată în timpul taberei internaționale de vară 1976 a cercului. Lungimea totală a galeriilor este în prezent de 3201 m.

Geologia. Peștera Lazului se află cantonată în banda de calcare tip urgonian de vîrstă barremian-apțian, ce constituie flancul nordic al sinclinalului Orzești-Godeanu. Depozitele sînt formate dintr-o stivă groasă de calcare, cenușii-negricioase stratificate în bancuri decimetrice, fețele de stratificație permițînd infiltrarea apei. Calcarele sînt urmate în continuitate de

sedimentare de o formațiune wildfysch de vîrstă turonian-senonian alcătuită din marne, argile și gresii.

Descriere. Peșteră meandrată, de tip mixt este dezvoltată aproape în totalitate pe un sistem de diaclaze oblice și verticale, cu galerii fosile, subfosile și active.

Intrarea orientată spre nord, are dimensiunile de 7,5 x 2,5 m și se află la 1,5 m altitudine relativă față de talvegul văii. Peștera este compusă din două părți distincte ca morfologie.

Prima parte. Prezintă un caracter labirintic pînă la o săritoare de 2,5 m, unde galeria se îngustează (pct.5). Numeroase galerii de dimensiuni în general mici, nedepășind în medie 1,5 m înălțime, fac legătura între galeria de acces și un etaj superior (+8 m). Influența factorilor externi își lasă o puternică amprentă atât pe formațiuni cît și pe pereții galeriilor din acest sector. Se observă o degradare accentuată a formațiunilor aflate mai ales în etajul superior, unde guanoul este în cantități destul de mari. Galeria de acces (înălțimea medie 3 m) este descendentă și pînă la săritoarea amintită prezintă 2 porțiuni temporar inundabile (pct.2 și 4). Evitarea lor este posibilă prin etajul superior.

Partea a doua este formată dintr-o galerie mică, înălțimea medie 2,5 m., cu cîteva galerii secundare în general active, S-au explorat și galerii superioare, cu lungimi mici, terminate de obicei cu hornuri. Galeria este relativ descendentă de la săritoare (pct.5) pînă la punctul 11, și apoi relativ ascendentă pînă la finalul peșterii. Pe acest parcurs se observă porțiuni mai coborîte (pct.6,9,11,13,15,17,19,22,27) alternînd cu alte de altimetrie relativ mai ridicată (pct.7,10,12,14,16,18,21,23,24). Punctele 11 și 13 reprezintă minimile altimetrice din întreaga peșteră (-13,2 respectiv -14,7 m).

În peșteră am identificat 5 cursuri de apă, dintre care 2 o delimitează amonte. Toate fac parte dintr-un sistem relativ

Până la săritoare există un permanent schimb termic între exterior și interior, perceptibil prin curenții de aer care parcurg sistemul labirintic de la intrarea în peșteră și determină valorile scăzute ale temperaturii aerului, uscarea pereților și apariția gheții în timpul anotimpului rece, pe această porțiune.

Bibliografie

- (1) V. Decu, M. Bleahu- Grottes d'Olténie exploris de 1959 à 1962, în "Recherches sur les grottes du Banat et d'Olténie (Roumanie, 1959-1962)", Edit. C.N.R.S.- Paris, 1967.

-oOo-



